¹ואם תחתיה תעמוד הבהרת [א] דאחולי דכתיב ²תחת הנחושת אביא זהב [ב] והלכך גבי קדשי מזבח דעבדין תמורה לישנא דאתפוסי הוא גבי קדשי בדק הבית דלא עבדין תמורה לישנא דאחולי הוא אמר רבא אפילו בקדשי מזבח [ג] משכחת לה לישנא דאחולי הוא כגון שהיה הקדש בעל מום א"ר אשי אפילו בבעל מום נמי [ד] משכחת לה לישנא דאחולי ומשכחת לישנא דאתפוסי ידו אקודש חול הוי ידו אחול קודש הוה בעי אביי [ה] היו לפניו שתי בהמות של קדש בעלות מום ושתי בהמות של חולין תמימות ואמר הרי אלו תחת אלו מהו [א] מי אמר לאתפוסי [ו] ולקי או דלמא כל היכא דאיכא היתרא לא שביק איניש היתרא ועביד איסורא ואת"ל כל היכא דאיכא היתרא לא שביק איניש ועביד איסורא [ז] היו לפניו שתי בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום ושתי בהמות של חולין ואחת מהן בעלת מום ואמר הרי אלו תחת אלו מהו [ב] מי אמר תמימה תחת תמימה לאתפוסי בעלת מום תחת בעלת מום לאחולי או דלמא תמימה דחולין תחת בעלת מום דהקדש בעלת מום דחולין תחת תמימה דהקדש [ח] ותרווייהו לקי ואם ת"ל כל היכא דאיכא היתירא לא עביד איסורא ולאחולי הוא ולא לקי היו לפניו שלש בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום ושלשה בהמות של חולין תמימות ואמר הרי אלו תחת אלו מי אמרינן [ט] מדתמימות תחת תמימות לאתפוסי תמימות נמי תחת בעלת מום לאתפוסי או דלמא הכא נמי כל היכא דאיכא היתירא לא עביד איסורא והא בתרייתא לאחולי הוי ואם תימצי לומר הכא נמי כיון דאכתי גברא לא איתחזק באיסורי לא שביק התירא ועביד איסורא בעי רב אשי היו לפניו ארבע בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום וארבע בהמות של חולין [י] ואמר הרי אלו תחת אלו מהו הכא ודאי כיון דאיתחזק גברא באיסורי (בכולן) [יא] לקי בארבע מלקיות או דלמא אע"ג דאיתחזק [יב] באיסורא לא שביק איניש היתירא ועביד איסורא [יג] והוי בתרייתא לאחולי הוי תיקו: אם היתה הקדש בעל מום יצא לחולין כו': א"ר יוחנן יצא לחולין דבר תורה וצריך לעשות דמים מדבריהם ור"ל אמר אף צריך לעשות דמים דבר תורה במאי עסקינן אי נימא אאונאה בהא נימא ר"ל אף צריך לעשות דמים [יד] [דבר תורה] והא תנן אלו דברים שאין להם אונאה העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות אלא אבטול מקח בהא נימא ר' יוחנן צריך לעשות דמים מדבריהם והאמר

ואם תחתיה תעמוד. עמדה במקומה והיינו דומיא דאתפוסי שההקדש עומד במקומו הלכך הואיל ותרוייהו משמע [ג] לא מסרו הכתוב אלא לחכמים דידעי למימר היכא הוי תחת אתפוסי והיכא הוי חילול: **גבי קדשי בדק הבית כו':** **ידו אקודש חול הוי.** הניח ידו אקודש ואמר זו תחת זו אידך דחולין ודאי ידו [טו] לחולין מתכוין וחול הוא: **ידו אחול.** ואמר זו תחת זו אתפוסי הוא דקדש בעל מום עושה תמורה [א] ואי הוה בעי האי לאחולי הוה מנח ידיה על ההיא [טז] דקדש: **ואמר הרי אלו** [יז] (תחת) **תחת אלו.** ולא הניח ידו לא כאן ולא כאן: **לאתפוסי.** מתכוין או לאחולי מתכוין. והוא הדין נמי דמצי למיבעי בחדא אלא איידי דבעי [יח] מיבעיא הך בעיא אחריתי בתרתי נקט [ב] סירכא דתרתי: **איסורא.** לא ימיר: **תמימה תחת תמימה לאתפוסי.** דהא ודאי אי אפשר דלא הויא חדא לאתפוסי הואיל וחדא תמימה דהקדש [יט] איכא [כ] מיהת בקדשי מזבח ותמימים אמרינן לעיל דאתפוסי הוא: **ובעלת מום תחת בעלת מום לאחולי.** דודאי אתפוסי ליכא למימר דרע ברע לא כתיב [ד] דליעביד תמורה: **או דלמא תמימה דחולין תחת בעלת מום כו'.** ואף על גב דפשיט לעיל דלא שביק היתירא ועביד איסורא איכא למיבעי הכא הואיל ואי אפשר דלא עביד איסורא בחדא איכא למימר כי היכי דנהא עביד איסורא בהא נמי לא איכפת ליה ודאי אתפוסי הוא: **היו לפניו שלשה בהמות כו'.** דאף על גב דפשיטנא דלא שביק היתירא ועביד איסורא איכא הכא למיבעי דאיכא למימר זיל בתר רובא כיון דע"כ תרתי לאתפוסי להנהו דהקדש תמימות וליכא אחולי בהו שלישית נמי אתפוסי הוא: **גברא לא איתחזק.** [כא] דבשלשה זימנין הויא חזקה תרי זימני לא הוי חזקה. לשון ירושלמי בעי אביי (כו') [כב] או דלמא תמימה תחת תמימה דלאתפוסי דחזיא להקרבה אבל תמימה תחת בעלת מום דבעלת מום דהקדש לא [ה] (הוי') חזיא להקרבה לאחולי איכוון [ו] (ג) כיון דבעא למימר חדא לאתפוסי כו' כלומר דאילו הוה בדעתיה לאתפוסי חדא ולאחולי חדא הוה קאמר בהדיא הך לאתפוסי והך לאחולי כי הדדי כלומר שתיהן עשאן שוות הואיל ולא פירש [ד] [ז] על שתיהן הניח ידו ושתיהן תמורה דהא איבעי ליה לאתנוחי ידיה על בעלת מום דקדש אי הוה בדעתיה לאחוליה אלא אי הוה לפניו (כו') [ח] מדהני תרתי בהמות לאתפוסי דודאי מתפיס הנך תרתי דחולין בההיא דקדש דממירין שנים באחד [לעיל ט.] דהא כיון דתמימה דקדש ליכא למימר לאחולי אההיא בעלת מום נמי לאתפוסי ולקי שלשה מלקיות או דלמא ההיא בעלת מום דקדש לאחולי והאי דלא אתנח ידיה על ההיא [כג] דבעלת מום שהניח ידו על חולין דכיון [ט] דלאחולי הוה בעי הוה ליה לאנוחי אבעלת מום דקדש. הא דנקט [כד] כל ההיא דבעלת מום קמ"ל דאי הוה מנח ידיה על התמימה של קדש שעם הבעלת מום הוה מהני נמי כאילו אנחה על בעלת מום גופה והא [י] אמרי' בההיא דבת אחולי היא דלאחולי איכוון ובתמימה לאתפוסי דאע"ג דאנח ידיה עליה הואיל וליכא למימר אחולי בה בדידה. רמי רמויי כגון דהויין ג' בהמות של קדש ואחת בעלת מום ושלשה בהמות של חולין תמימות והעמידן בשתי שורות זו כנגד זו והאי רמי כמו איתרמי שכוונם זו מול זו ואנח ידיה על הנך דחולין ואמר אלו תחת אלו מי אמרינן כיון דרמי חדא לקביל חדא להכי פלגינהו דלא בעי לשוויי לבעל מום כי הני [כה] דהיינו לאתפוסי אלא לאחולי או דלמא בתר דבורא דידיה אזלינן והרי הניח ידו על החול ולאתפוסי איכוון. לישנא אחרינא או דלמא בתר [כו] רובא אזלינן וכיון דרובא לאתפוסי איהו נמי לאתפוסי: **יצא לחולין דבר תורה.** דאמרינן בפ' המנחות והנסכים (מנחות קא.) ואם כל בהמה טמאה [ויקרא כז] בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר: **מדבריהם.** דמה"ת אין אונאה להקדש דכתיב (ויקרא כה) אל תונו איש את אחיו ולא הקדש: **אף צריך לעשות לו דמים דבר תורה.** רב חסדא מפרש לה לקמן [ע"ב]: **אי נימא אאונאה.** דלא נתאנה אלא שתות: [כז] **ביטול מקח.** שנתאנה יותר משתות:

בעי רב אשי היו לפניו שתי בהמות. ה"ה דנמי בהמת קדש בעלת מום ואחד תמימה חולין מצי למיבעי ואיידי דאיכא בסמוך בעיות דמיירי דוקא בשתי בהמות נקט נמי הכא כן: **בעלת** מום תחת בעלת מום לאחולי או דלמא תמימה דחולין תחת בעלת מום דהקדש ובעל מום דחולין תחת תמימה דהקדש תרוייהו לאתפוסי ואתרוייהו לקי. תימה למה הוצרך כל זה הוה מצי למימר בקיצור בעלת מום תחת בעלת מום לאחולי או דלמא הא נמי לאתפוסי ופירש"י דבעלת מום תחת בעלת מום לא תפיס דאין רע עושה תמורה ברע דדוקא טוב ברע או רע בטוב עושה תמורה אבל רע ברע לא ולא נהירא דזה לא מליא [כט] ועוד דאדרבה משמע לעיל בפ"ק (דף ט.) דרע ברע תפיס דאמר לעיל מ"ל נימא קרא טוב ברע או רע [בטוב] משמע דרע ברע תפים מיהו כל השיטה דהכא משמע כפירוש רש"י דנבעיא דלעיל נמי נקט שתי בהמות של חולין תמימות ולא נקט בעל מום ור"י פירש דרע ברע נמי חייל תמורה עליה מיהו יש לנו לומר טפי לאחולי מלאתפוסי דלמה יתפיס מאחר דליתו מעלה אותה דנם ולא אינה ראויה להקרבה: **אף** צריך לעשות דמים דבר תורה. ולא יצא לחולין עד שיעשהו דמים והכי פירושא דמתני' יצא לחולין וצריך לעשותו דמים כלומר יצא לחולין כשיעשהו דמים והא דאיצטריך למיתני יצא לחולין משום דתנא לעיל מינה לישני דלא נפקי לחולין אלא נתפסין בתמורה וזה חה קדושים תנא נמי לישנא דאחולי:

עין משפט נר מצוה

כג א מיי' פי"ו מהלכות ערכין הלכה ט:

כד ב מיי' פ"ג מהל' תמורה הלכה ג:

כה ג ד ה ו מיי' שם הלכה ג:

כו ז מיי' פי"ו מהלכות ערכין הלכה ח ט:

כז ח מיי' פי"ג מהלכות מכירה הלכה ח טוש"ע ח"מ סימן רכז סעיף כט:

◆

תורה אור השלם

1. וְאִם תַּחְתֶּיהָ תַּעֲמֹד הַבַּהֶרֶת לֹא פָשְׂתָה צָרֶבֶת הַשְּׁחִין הִוא וְטִהֲרוֹ הַכֹּהֵן: ויקרא יג כג

2. תַּחַת הַנְּחֹשֶׁת אָבִיא זָהָב וְתַחַת הַבַּרְזֶל אָבִיא כֶסֶף וְתַחַת הָעֵצִים נְחֹשֶׁת וְתַחַת הָאֲבָנִים בַּרְזֶל וְשַׂמְתִּי פְקֻדָּתֵךְ שָׁלוֹם וְנֹגְשַׂיִךְ צְדָקָה: ישעיהו ס יז

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ידו אחול וכו' דאי הוה: (ב) ד"ה לאתפוסי וכו' נקט נמי הכא בתרתי הס"ד: (ג) ד"ה גברא לא איתחזק וכו' כיון דבעא למימר נ"ב והו דיבור הוא פי' על ירושלמי לפי גירסת ירושלמי שלפנו בנוסחא שלנו וכן כולם בסמוך הוא לפי גירסת ירושלמי:

◆

מוסף רש"י

יצא לחולין דבר תורה. ואפילו אין בו יפה כמותה, כדאמר דלמפיע מאותה (ב"מ נז.). אף צריך לעשות דמים דבר תורה. לגבי הקדשות ערכן כמיתא כבולהו והקדש ערכן שוויו משמע, ור' יוחנן סבר ערכן כל דמים שיערוהו משמע ליה, אם זול אם יוקר (שם). והשטרות. המוכר שטרות לגבות חוב שבתוכו ויטלנו לעצמו (שם נו.). וההקדשות. גזבר המוכר הקדש או שמוכר שולמו שנפל בו מום (שם).

◆

רבינו גרשום

ואם תחתיה תעמוד הבהרת. כלומר שבמקומה עומדת [אף] בהמה זו של קודש במקומה בקדושתה ותופסת אחרת בקדושתה כדכתיב והיה הוא ותמורתו יהיה קודש: ומשמע לישנא דאחולי. שמוציאו מקדושתו ונכנס זה במקומו כדכתיב תחת הנחשת שנוטל אביא זהב במקומו הואיל וכן כו': אמר רבא אפילו בקדשי מזבח הוי לישנא דאחולי כגון שהיה הקודש בעל מום [כהכי] סבירא ליה: לרבא דהא ואם היה קדש בעל מום משמע נמי (אחולי) [ארישא קאי אמר ה"ז תחת זו] שהרי לא מצינו תחת גבי תמורה: הניח ידו על הקדש בעל מום. ואמר תהא זו של חולין תחת זו של קדש (שירי) [שיתחלל] עליו חול היינו כשמע לישנא דאחולי שיצא

◆

מסורת הש"ס

◆

הגהות הגר"א

◆

שיטה מקובצת